

Tessa Julià

La Júlia em fa de mama

Il·lustracions de Roger Zanni

1

M'ha dit la Puri que vagi escrivint tot el que m'ha passat des que visc amb la Júlia, la meva mama d'acollida. Soc l'Òscar. D'aquí uns dies faré nou anys i visc davant del parc de la Font del Cuento, «però de la font no en surten contes, i ara tampoc aigua», em va dir la Júlia la primera vegada que m'hi va portar. La Júlia em va venir a buscar a la residència per fer-me de mama. Visc amb ella i unes quantes formigues a la casa que té al barri del Guinardó, a Barcelona.

M'han dit que hi estic en règim d'acollida i els amics de la resi diuen que potser m'adoptarà. No recordo la meva mama de panxa. La Puri, que és la nostra cuidadora a la resi, m'ha explicat que el meu papa es va posar molt trist quan va morir la mama, tan trist, que se'n va anar a plorar no sé on. Diu la Puri que quan jo era molt petit em venia a veure de tant en tant, però ara fa temps que no ve. Jo no el recordo. No sé si tinc germans, avis i tiets. Si algun dia el papa torna, l'hi preguntaré. A la residència tinc els meus amics, la Rocío, que dibuixa mooolt bé, en Rafa, que li agraden molt els cavalls, i el petit Sebastià, que, amb sis anys acabats de fer, sempre corre darrere nostre perquè vol ser més gran... Ara, des que visc amb la Júlia, tinc avis, una besàvia, un gat, una gossa, una somera, un ruc i veïns, i em mola molt.

Primer explico el dia que vaig conèixer la Júlia. Jo tenia vuit anys i mig. Era un dia que plovia,

i la Puri ens tocava amb la guitarra la cançó «la xocolata estava molt calenta, de tan...» després d'haver menjat xocolata per berenar. Picàvem de mans quan va entrar la directora de la resi i va dir:

–Si plou pel febrer, tot va bé!

–Doncs avui tot ens sortirà súper! –va cridar la Rocío.

–Òscar, vine, que t'espera la Júlia. –Se'm va quedar mirant, i rient, va afegir:– Ui, si portes bigotis de xocolata. Au, a rentar-te.

Vaig córrer als lavabos. Jo tenia ganes de tenir una mama i un papa per a mi. Bé, en tenia ganes, però també em feia una mica de por. M'acostumaria a viure sol en una casa amb una senyora que no coneixia? Trobaria a faltar els meus amics? La senyora nova deixaria que els meus amics vinguessin a casa a veure'm? Em compraria les galletes que m'agraden? I podria endur-me els cotxes que tinc a la taquilla? I qui donaria menjar al Rufu, el llangardaix del racó del pati? En Rafa m'ha jurat que ho farà ell, a veure si se'n recorda!

Rentant-me la cara, la panxa em feia brrr-brrr... Els meus amics em van haver de venir a buscar al lavabo, i em tibaven del jersei:

–Va! No t’amaguis, no siguis poruc!

Uns dies enrere havia fet un clauer amb cordills de colors per regalar-li a la senyora i vaig entrar a la sala amb el clauer a les mans.

Allí m’esperava una senyora amb els cabells negres llargs que portava un anorac amb els colors de l’arc iris. Me’n compraria un per a mi de color vermell? Vaig veure que em somreia, que els ulls se li feien petits i que les dents eren molt blanques, uf!, se les devia raspallar molt!

–Hola, soc la Júlia –em va saludar.

Jo em moria de vergonya, però no volia que es notés, així que li vaig respondre:

–Jo soc l’Òscar i m’agraden molt els cotxes.

L’hi vaig dir perquè em deixés endur-me els meus. Colaria?

La senyora va seure en una de les cadires de la sala i la directora em va dir que m'assegués a la del costat. Aleshores la senyora va obrir una bossa grossa que tenia a la falda i en va treure una rajola de xocolata negra amb fruits secs, ecs!, i me la va oferir. Jo la volia blanca, però la vaig agafar, perquè també m'agrada, però no tant, i la vaig anar rosegant mentre ella m'explicava que vivia en una casa prop d'un parc, que era actriu i que vindria més vegades i que fins i tot algun cap de setmana el passaríem junts. Aleshores em va picar el nas i vaig fer cinc esternuts seguits. Ella em va donar un mocador d'un verd llam-pant i no el vaig voler embrutar de mocs perquè em va agradar, me'l vaig guardar a la butxaca i em vaig eixugar amb la màniga. La senyora va riure i me'n va donar un altre de color blau que vaig fer servir per netejar la màniga. Després em va fer moltes preguntes: què m'agradava per menjar, quin era el meu color preferit i quin peu calçava. I abans d'anar-se'n, em va dir:

–Desitjava que arribés aquest moment, Òscar, espero que et sentis a gust amb mi i potser algun dia, si ho sents aquí –i em va posar la mà damunt el cor– puguem ser mare i fill, ¿t’agradaria?

No vaig saber què contestar. Ser mare i fill? Li hauria de dir *mama*?

La Puri va entrar a la sala i ens va dir:

–Us faig una foto. –Va treure el mòbil de la butxaca.– El primer dia de l’Òscar i la Júlia.

La senyora em va donar la mà i jo em vaig posar ben dret per sortir ben alt.

Quan se’n va haver anat, vaig córrer escales amunt a explicar-li tot a en Rafa i a la Rocío. Ells em miraven amb cara rara, fins que la Rocío va dir en veu baixa:

–S’aprèn a ser mare i fill?

En Rafa va fer una ganyota i es va gratar el cap:

–A mi m’agradaria aprendre’n.

Em vaig encongir d’espatlles, potser la senyora me n’ensenyaria.

–Ja us ho explicaré –els vaig prometre.

Però em vaig quedar amb un rau-rau a la panxa. Aprendria a fer de fill? I si el papa tornava quan ja havia après a dir-li *mama*?

La Puri va entrar amb un àlbum amb tapes de ratlles de tots colors i em va dir:

—Aquí podries enganxar les fotografies de la teva nova vida.

A la primera pàgina hi havia la que ens havia fet feia mitja hora. Després d'ensenyar-lo als amics, el vaig endreçar.

Aquell dia, després de sopar i jugar una estona, i acotxar el petit Sebastià, vaig plegar la roba, la vaig deixar damunt la cadira i em vaig estirar al llit, però no tenia son. Em vaig aixecar i vaig agafar l'àlbum. Vaig acariciar la fotografia. Una nova vida?

El segon dia va ser un divendres a la tarda que em va venir a buscar per passar junts el cap de setmana. La Puri m'havia donat una motxilla on

jo havia posat els meus tres cotxes preferits, els mocadors verd i blau de la senyora, uns cromos de dinosaures dels que feia col·lecció i un obrellanes una mica rovellat per si de cas no m'agradava el menjar que em posava. Em vaig petar de riure amb el seu cotxe vermell, que, quan el va engegar, sonava com un nen que no pot parar d'estossegar.

–De què rius? –em va preguntar.

–És que el motor fa un xerric afònic. T'agraden els cotxes?

–Em fan servei, tant m'és un com un altre.

–Doncs a mi, sí, i quan sigui gran me'n compraré un amb molts cavalls.

–Cavalls? –La Júlia em va mirar sorpresa.

–Cavalls de potència. –Vaig deduir que no sabia res de cotxes.

Només baixar, em va assenyalar el parc que hi ha al davant de casa i em va dir allò de la Font del

Cuento i que després hi aniríem. Vaig veure tot d'arbres envoltats per un mur, tan llarg que no hi veia el final.

–Em compraràs una bici? –se'm va ocórrer–. Jo hi sé anar, i així faré investigacions.

La Júlia em va dir que sí i que em posés davant del mur; i em va fer una fotografia per al meu àlbum.

Mentre m'ensenyava la casa, em va explicar que ella havia nascut aquí, però que els seus pares ara vivien a pagès. A la part de dalt de la porta blanca d'una de les habitacions, hi havia el meu nom escrit amb lletres de colors. Ui quan els ho expliqués als meus amics!

–Aquí hi ha la teva habitació i, al costat, la meva.

Em va fer un buuum a la panxa sentir-li dir «la teva». Jo no havia tingut mai una habitació *meva*. A la resi dormia en una habitació on hi havia vuit lliteres en grups de dos. La meva era la de dalt de la segona fila, i tenia en Rafa a sota

i la Rocío a la llitera de la meva esquerra, a dalt, amb el petit Sebastià a sota, a qui de vegades se li escapava el pipí.

Però aquella nit vaig descobrir que dormir sol em feia por. Molta por. Veia ombres a la paret, com fantasmes que havien de caure damunt meu, sentia sorolls estranys, com si algú intentés entrar per la finestra... De por, no en tenia a la resi, i sabia de qui eren els roncs, i els esternuts i la tos, i el degoteig de les canonades, i la fressa de l'autobús quan para al xamfrà, sota mateix de la nostra finestra. I tenia en Rafa a sota i la Rocío al costat, amb qui parlava baixet abans de dormir, o rèiem tapant-nos la boca perquè el cuidador de nit no ens sentís. Tenia tanta, tanta por que em vaig aixecar, vaig anar de puntetes a l'habitació de la Júlia i em vaig estirar a terra, damunt d'una estora, tapat amb la manta del sofà, i per fi em vaig adormir.

L'endemà, la Júlia, mirant-me amb els ulls molt oberts, em va preguntar:

–Què fas aquí a terra? No tens fred? Per què no m’has despertat?

Em va fer ràbia haver de dir-li la veritat.

–Tenia por de dormir sol. –Amb el cap cot.

–Vaja –va sospirar ella–. Ho hauria d’haver pensat. Ho sento, Òscar, ja pensarem alguna solució, ¿potser deixar un llum encès?

No sabia si el llum em trauria la por..., però vaig fer que sí amb el cap.

A les parets de la cuina hi havia fotografies de la Júlia amb gent gran, de la Júlia fent teatre, de la Júlia d’excursió i en una d’elles vaig veure el pallasso Tonet que tant ens agradava veure a la tele.

–El coneixes? –li vaig preguntar.

–I tant! Un dia te’l presentaré.

Uala! Coneixeria el pallasso Tonet.

–Quan? –No volia esperar gaire.

–Aviat, aviat.

A la taula, per esmorzar, tenia pa amb xocolata blanca, un got de llet amb cacau i una pera.

–Una pera per esmorzar?

–Que estrany!

–La fruita és molt sana al matí.

Me la vaig menjar abans que la xocolata i el pa. No sabia encara si m'agradava o no, menjar fruita per esmorzar. Després vam anar a fer un volt pel barri perquè jo veiés on compra el pa, i el súper i el basar xinès. Jo anava saltant pels bancs i ella vigilava que no em fes mal i em deia que era molt àgil i espavilat. Això era tenir una mama? Em va agradar.

I el tercer dia ja se me'n va endur a casa. Vaig poder agafar tots els cotxes i tot el que era *meu* de la taquilla. Em va costar separar-me dels *meus* amics, tot i que la Puri em deia que els veuria cada dia a l'escola i que a la resi podia venir a veure'ls sempre que volgués. Però ja no seria el mateix, ja dormiria sol. Em feia il·lusió, em feia pena, em feia por i em feia mal la panxa.